

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Благоевград, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на осми февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Вера Коева Въззивно гражданско дело №
20231200501208 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх.№ 5454/24.10.2023г., подадена от „К.“
ЕООД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр.Г.Д. ул.“С.С.,
представявано от М.К., чрез пълномощник против Решение №
222/10.10.2023г., постановено по гр.д.№ 77/2023г. по описа на РС Г.Д..

С въззивната жалба решението на първата инстанция се оспорва изцяло.
Твърди се, че обжалваното решение е неправилно, необосновано и
постановено в нарушение на материалния закон.

Твърди се, че решението е неправилно и необосновано, като се оспорват
конкретни фактически изводи, направени от първоинстанционният съд , като
се сочи, че от събраните по делото доказателства се установяват всички
елементи за основателност на иска. Твърди се, че е доказан факта на продажба
и доставяне на процесните стоки на ответника, както и че са налице
доказателства от експертизата, че именно продадените вещи са монтирани в
дома на ответната страна. Изтъква се неправилно установена фактическа

обстановка и превратно тълкуване на събраните доказателства и кредитирането им само отчасти. При подробни доводи в горната насока, относно неправилно установена от съда фактическа обстановка, се иска отмяна на решението изцяло и уважаване на предявения иск и присъждане на направените разноски. Не се правят доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК от въззиваемата страна е постъпил писмен отговор.

Жалбата се определя като неоснователна.

Сочи се, че във въззивната жалба липсва посочване на конкретен порок на обжалваното решение. Изтъква се, че се касае до бланкетна жалба, поради което съдът, който има задължение да се произнесе само на посочените в нея оплаквания, следва да се ограничи само проверката на валидността и допустимостта на решението, а от гледна точка на правилността само относно приложимия императивен материален закон. Твърди се, че съдът не е допуснал нарушение на императивна правна норма и не е налице задължение служебно да се следи за интересите на някоя от страните. При липса на конкретни оплаквания във въззивната жалба се иска съдът да приеме, че не дължи служебна проверка на правилността на съдебния акт. Поддържа се, че решението не е необосновано, постановено при правилно установена фактическа обстановка, а въззивникът не е посочил на кой материален закон противоречат направените изводи от съда. На това основание се иска потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

Не се правят искания за събиране на нови доказателства.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява. С писмено становище, чрез пълномощник, поддържа оспорванията си във въззивната жалба. Не сочи доказателства.

Ответната по жалбата страна, също чрез пълномощник, с писмено становище оспорва жалбата и също няма искания по доказателствата.

Пред въззивната инстанция не са събирани доказателства.

Съдът, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите и съображенията, изложени от страните, и като разгледа и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред първоинстанционният съд е образувано по искова молба от „К.“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление в град Г.Д. ул. „С.С., общ.Г.Д. обл.Благоевград, представлявано от М.Я.К., ЕГН *****, с която против З. М. Р., ЕГН *****, от с. Д., общ. Г., област Благоевград е предявен установителен иск – за признаване за установено вземането на ищцовото дружество спрямо ответницата, основаващо се на неизпълнение на задължение за заплащане на сумата от 3 250.00 / три хиляди двеста и петдесет лева / лева с включен ДДС, дължима от ответника за продадени от „К.“ ЕООД движими вещи: 1/. Наименование на стоката - Котел Burnit ; мярка - бр.; количество -1; единична цена 2 083.33 - сума 2 083.33 лева без ДДС; 2/. Наименование на стоката - помпа 25/4; мярка - бр.; количество - 1, единична цена 100.00 - сума 100.00 лева без ДДС; 3/. Наименование на стоката - колектор с вентил 1“ 9 ; мярка - бр.; количество - 2, единична цена 62,50 - сума 125.00 лева без ДДС ; 4/. Наименование на стоката - радиатор панелен 60/1000 ; мярка - бр.; количество - 2, единична цена 100.00 - сума 200.00 лева без ДДС ;5/. Наименование на стоката - радиатор панелен 60/2000 ; мярка - бр.; количество - 1, единична цена 200.00 - сума 200.00 лева без ДДС и обща стойност по фактурата 2 708.33 без ДДС и сума за плащане 3 250.00 / три хиляди двеста и петдесет лева / лева с включен ДДС. Претендират се и сторените от „К.“ ЕООД съдебни и деловодни разноси и за двете производство - заповедно и настоящото исково, както и разноси за адвокатско възнаграждение по двете производства – правно основание - чл.422 ал.1 във вр. с чл.415 ал.1 от ГПК.

С обжалваното решение искът е отхвърлен като неоснователен, като недоказан по основание и размер. Мотивите на съда, за да отхвърли иска са, че от ищеца не е доказано продажбата на описаните във фактурата вещи и тяхната доставка на ответника по делото, доколкото липсва индивидуализация на тези вещи във фактурата и липса на доказателства, че именно описаните вещи са вложени в инсталацията на ответницата.

Пред първата инстанция са събрани писмени и гласни доказателства, чрез разпит на свидетели. Допуснатата и приета е и съдебно – техническа експертиза.

Видно от материалите по ч.гр.д.№ 1103/2022г. по описа на РС Г.Д. е било образувано по заявление от „К.“ ЕООД с искане за издаване на заповед за

изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК срещу въззиваемата страна З. М. Р. за сумата от 3250 лв. с ДДС главница, ведно със законната лихва в размер на 34,31 лв. за периода от 08.11.2022г. – 15.12.2022г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението до изплащането, на основание неизплатено вземане по фактура № 0000005863/08.11.2022г. – за закупена, но незаплатена цена на стоки, подробно описани в заявлението по вид и стойност. Заявлението е уважено и в полза на заявителя е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 587/16.12.2022г., с което е разпоредено на длъжника да заплати на заявителя горната сума и на посоченото основание. Срещу заповедта за изпълнение от длъжника е подадено възражение в срока по чл.414, ал.2 ГПК, поради което в срока по чл.415 ГПК е разпоредено на заявителя да предяви иск за установяване дължимостта на оспореното вземане. В този срок заявителят е подал иск, по който е образувано настоящото установително производство.

От събраните по делото доказателства се установява следното: не е спорно между страните, че между въззиваемата страна З. Р. и разпитаният като свидетел по делото П. К. Ж. е сключен устен договор за изграждане от свидетеля Ж. в дома на ответницата в с.Д. парна отоплителна система. Според уговореното свидетелят Ж. е следвало да снабдява сам необходимите материали за парната система, да извърши всички монтажни дейности, като той е изградил такава и същата е била пусната в експлоатация в края на 2021г. Според събраните гласни доказателства – показанията на св.Ж., св.Р. - предварително между страните по делото е договорено и каква ще е примерната цена за извършената услуга и доставените материали.

От приетата като писмено доказателство фактура № 0000005863/08.11.2022г. –издадена от въззивното дружество, са описаните следните стоки - котел Burnit ; мярка - бр.; количество -1; единична цена 2 083.33 - сума 2 083.33 лева без ДДС; помпа 25/4; мярка - бр.; количество - 1, единична цена 100.00 - сума 100.00 лева без ДДС; колектор с вентил 1“ 9 ; мярка - бр.; количество - 2, единична цена 62,50 - сума 125.00 лева без ДДС ; радиатор панелен 60/1000 ; мярка - бр.; количество - 2, единична цена 100.00 - сума 200.00 лева без ДДС ; радиатор панелен 60/2000 ; мярка - бр.; количество - 1, единична цена 200.00 - сума 200.00 лева без ДДС, или обща стойност на описаните по фактурата стоки 2 708.33 без ДДС и сума за плащане 3 250.00 лева с включен ДДС. За получател на стоките е посочено името З. Р., но при

липса на подпис на това лице върху фактурата като получател .

От ответната страна е представена стокова разписка и гаранционна карта за котел, без в стоковата разписка и в гаранционната карта да е посочена дата на издаването им, при липса на подписи за получаването им от ответната страна. В стоковата разписка има отбелязвания и зачертавания с посочване на име на друго лице А.Г. от с.Д., и при липса на индивидуализиране на марка и модел на котел.

Пред първата инстанция са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетели.

Свидетелят Ж. признава в показанията си, че е лицето, което е изградило парната инсталация в дома на въззиваемата страна пред 2021г. Свидетелят изтъква в показанията си, че постигнатата с въззиваемата страна уговорка била да изгради отоплителна система в дома ѝ, като свидетелят е поел задължението да закупува всички необходими материали, за което е изготвил и спецификацията, а и останалите частни писмени документи, представляващи опис на вложените от него материали, приложени по делото.

Твърди, че той е заплащал в магазините всички материали, с изключение на тези описани в процесната фактура, които са останали неплатени - котел, помпа, колектор и четири радиатора.Твърди, че семейството на ответницата е преценило, че както труда, както и всички материали са влезли в първоначално определената цена, но че към момента на договарянето не се е знаело какви са цените на котела.Също така, че цените на материалите са се увеличили след първоначалното договаряне за цената. Свидетелят признава, че е получил на два пъти плащане от въззиваемата страна, като всичко, което е вложил в инсталацията твърди, че бил описал в представената спецификация. По нея обаче според свидетеля останала незаплатена сума от 3500 лв. Твърди, че процесната фактура била издадена от въззивното дружество, от който също пазарувал и взимал материали, но описаните във фактурата не били платени, но всичко останало признава, че било заплатено от възложителя, както и че лично той е доставял материалите, като преди това той е извършвал закупуването им от магазините със средства, предоставени от въззиваемите.

Св. Р. - съпруг на ответницата сочи, че уговорката със изпълнителя св. Ж. била всичко да се плаща на него и че те не трябва да ходят по

магазините.Твърди, че св.Ж. не им е представял никакви документи за закупените от него материали.Потвърждава, че са получили доставка на котел, но при доставката на котела шофьора не бил казал, че има нещо за плащане.Твърди, че е получил гаранционната карта за котела, който вещото лице по техническата експертиза сочи, че е описаният в тази гаранционна карта, след като е получил обаждане от непознат номер и указания да отиде в магазин в центъра на града през м.март 2022г, за да я получи, като освен гаранционна карта в магазина му била предадена и стокова разписка, в която имало отбелязвания на имена на друго лице. Твърди, че попитал дали има нещо за плащане, на което му било отговорено, че всичко е платено.Твърди, че разплащането с Ж. е станало през м.януари 2022 г., при което общата сума която те заплатили на Ж./заедно с предходни плащания/ е общо в размер на 10500 лева.Според свидетеля изпълнителят Ж. е надписал повече от действително вложените материали и претендирал по-голямо възнаграждение от уговореното и заплатеното, а именно за 13500 лева.

Според свидетеля К. уговорката между ответницата/ нейна леля/ и майстора е била парната инсталация да излезе около 9000 лева и че за труд на майстора е следвало да заплатят 600-700 лева.Никой от разпитаните свидетели не твърди, че въззиваемата страна или нейни близки да са отивали в магазина на ищцовото дружество във връзка със закупуване на котел и други материали за парната инсталация, изградена в в дома й.

Според приетата по делото съдебно-техническа експертиза, в дома на ответника З. М. Р. в с.Д., община Г. е изградена локална отоплителна инсталация, която функционира по предназначение. Същата отоплява двуетажна къща с разгъната застроена площ 160 кв.м. Отоплителната инсталация е изградена не по - рано от 2021г., тъй като котела е произведен през 2021г. Според вещото лице от инсталацията не може да се установи кога точно е изградена. Според данни от делото и според съпруга на З. същата е изградена към края на 2021г. Фактурираните движими вещи в процесната фактура № 000 000 5863/ 08.11.2022 г. (описани подробно по - горе в констативната част на експертизата) са вложени във въпросната отоплителна инсталация в къщата на ответника З. М. Р. в с.Д., община Г.. Строителната стойност на изградената отоплителна инсталация в двуетажна къща в с.Д., община Г. на З. М. Р. е в размер на 14 818,88 лв. с ДДС. Тази сума включва всички вложени разходи в обекта към момента на изграждането й, вт.ч.

материали и труд.

По делото като писмени доказателства са приети и документи, съставени от свидетеля Ж. - опис на закупени от свидетеля Ж. от ищцовото дружество материали за процесната парна инсталация и спецификация за извършена работа, саморъчно написани от свидетеля Ж., като към тях липсват каквито и да е платежни документи, удостоверяващи стойността на материалите. Ответниците също представят саморъчно изписани листове с посочени в тях материали, за които твърдят, че са им предоставени от свидетеля Ж., също без каквито и да е приложени платежни документи. Тези документи не следва да се кредитират като писмени доказателства, доколкото представляват частни документи. По арг. на чл.180 ГПК частните документи имат само формална доказателствена сила – относно факта на изявлението и авторството на издателя им, но не и материална такава – относно верността на отразеното в съдържанието им, освен ако в тях не се съдържат признания за неизгодни за издателя на документа факти и обстоятелства, какъвто не е настоящия случай.

Така установеното от фактическа страна, сочи на следните правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните /т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

По същество:

Предявен е установителен иск – за установяване на вземане по оспорена заповед за изпълнение, издадена в производство по чл.410 ГПК. Според съдебната практика основаниято, на което се основава вземането по установителния иск по чл.422 ГПК следва да съвпада с основаниято на вземането, посочено от заявителя по заповедното производство. В случая както в заповедното производство, така и по иска по чл.422 ГПК въззивната страна, в качеството и на заявител, е поддържал твърдението, че с ответната

страна са сключили договор за покупко-продажба на стоки. Твърди се, че по този договор въззивникът е имал качеството на продавач, а въззиваемата страна – на купувач на процесните стоки, за което е издадена и фактура № 5863/08.11.2022г., по която не е извършено плащане от страна на купувача.

При така заявените и поддържани факти и обстоятелства на които се основава искът, съдът е обвързан да разгледа и разреши спора именно в рамките на тези твърдения и на посоченото и поддържано от ищеца правопораждащо основание.

С оглед на диспозитивното начало съдът е длъжен да даде защита само на тези факти и обстоятелства, които са посочени от страните, но не и по отношение на незаявиени такива.

С оглед на горното въззивната инстанция счита, че обжалваното решение следва де потвърди като правилно и законосъобразно. В съответствие със събраните доказателства искът правилно е отхвърлен като неоснователен, поради недоказаност на основанието, на което от въззивното дружество се претендира заплащане на спорната сума. От събраните по делото доказателства, както гласни, така и писмени, не се установи сключването на валидно продажбено правоотношение между страните. Един договор се счита сключен при постигане на съгласие между страните относно съществените елементи на договора /страни, предмет, цена/, като се вземе предвид вида и естеството на сключеното съглашение /чл.14 ЗЗД/.

Издаването на фактура само по себе си не установява фактът на сключване на каквото и да било правоотношение между страните. В случая издаването на процесната фактура не съдържа подпис от въззиваемата страна. Същата е издадена близо една година /на 08.11.2022г./ след като по делото се установи, че в дома на въззиваемата страна е изградена отоплителна инсталация и въведена в експлоатация в края на 2021г. Фактът, че вещото лице е установило, че в тази инсталация има вложени вещи, включително и на котел, който по фабричен номер и марка, съвпада с този по представената гаранция по делото, не е достатъчно, за да се приеме за установен фактът, че между страните по спора има сключено валидно продажбено правоотношение по силата на което вещите, описани в процесната фактура са предадена на въззиваемата страна именно на основание покупко –продажба. В процесната фактура липсва по –подробно описание на вещите по начин, че същите да

могат да се разграничат от други от същия род, доколкото се касае до родови вещи, поради което пълно и главно не е установен фактът, че именно описаните в процесната фактура движими вещи са монтираните в отоплителната инсталация на въззивемата страна.

Дори и този факт да беше установен, искът е неоснователен именно поради липсата на доказателства от ищеца, който носи доказателствената тежест пълно и главно да установи основанието, на което твърди, че тези вещи са били предадени на въззиваемата страна, а именно на основание сключен помежду им договор за покупко – продажба. От събраните гласни доказателства се установи, че между въззиваемата страна и трето по спора лице – св. П. Ж. е постигнато уговорка и в този смисъл сключен устен договор за изработка, по силата на който въззиваемата страна има качеството на възложител, а третото по спора лице - св.Ж., на изпълнител на договор за изработка – изграждане на отоплителна инсталация в дома на ответната страна в с.Д., община Г.. Относно този факт липса спор между страните по делото. Според съдебната практика, извън ограничението на чл.164, ал.1, т.3 ГПК – за установяване на факта на сключване на договор на стойност над 5 000 лв., е допустимо е със свидетелски показания да се установява смисъла на постигнатите между страните договорености, за установяване на действителната обща воля на страните. В този смисъл от събраните гласни доказателства се установява, че между въззиваемата страна и св.Ж. е постигната уговорка за изграждане на отоплителна инсталация от свидетеля със средства и материали от него, срещу договореното за това възнаграждение, платимо от въззиваемата като възложител.

Договорът за изработка е двустранен, неформален, консенсуален договор. Същественото съдържание на това правоотношение се извлича от правната норма на чл. 258 от ЗЗД, съгласно която с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение.

По този договор, като двустранен – за възложителя възниква право да получи съответният трудов резултат от изпълнението и задължение – за заплащане на възнаграждение за извършената /и приета - арг. от чл. 266, ал.1 от ЗЗД/ работа, а за изпълнителя възниква право да получи договореното с възложителя възнаграждение, като дължи изпълнението /поръчаният от

възложителя трудов резултат/ и предаването на извършената работа според уговореното.

Изпълнителят, съгласно чл. 258 от ЗЗД, е длъжен да извърши възложената му работа на свой риск, а съгл. чл. 259 от ЗЗД - със свои средства, когато не е уговорено друго. Ако изпълнението е с материали на изпълнителя, той носи отговорност за доброто качество на вложените материали – арг. чл.261, ал.2 ЗЗД.

С оглед на горното и анализа на събраните доказателства следва да се приеме за установено, че между ответната страна и св.Ж. е постиганата уговорката, последният като изпълнител да изработи в дома на ответника отоплителна инсталация с материали, осигурени от него. Между страните е налице договор за изработка с материал на изпълнителя чл. 259 ЗЗД вр. с чл.261, ал.2 ЗЗД.

С оглед на това и предвид естеството на сключения договор за изработка и конкретните уговорки между страните по този договор следва правния извод, че при така възникналото правоотношение между ответника и трето по спора лице, в качеството му на изпълнител по договор за изработка, искът на въззиваемата страна, предявен срещу възложителя е неоснователен.

При този договор за изработка се поема задължение от изпълнителя за престиране на конкретен трудов резултат /изработване на нещо/, срещу възнаграждение, при което не възникват никакви отношения между поръчващия и трети лица /в тази насока Решение № 8091 от 05.08.2003г. на ВАС по адм.д.№ 2680/2003., 1 о./.

Съгласно чл.266, ал.2 от ЗЗД , ако през време на изпълнението на договора надлежно определената цена на материала или работната ръка бъде изменена, възнаграждението се съответно изменя, макар и да е било уговорено друго. В случая при постигната уговорка за изработка с материал от изпълнителя, последният е този, който дължи доставяне на материалите, както и отговаря за тяхното качество. Както труда, така и материала представляват част от дължимото от възложителя насрещно възнаграждение. При така постигната уговорка с трети лица, доставчикът на материали не може да претендира заплащането им директно от възложителя при постигната уговорка за изработването с материали, осигурени от изпълнителя. В такава хипотеза по силата на закона не възниква облигационно продажбено правоотношение

между възложителя, от една страна, а от друга с продавача на материалите или стоките, с които изпълнителя да изработи уговорения веществен резултат. Няма доказателства за постигната пряко уговорка между страните по конкретния спор за сключване на продажбено правоотношение за същите тези вещи. Изпълнителят носи отговорността за изработи поръчаното, като след като е поел задължението да е с осигурени от него материали той носи отговорност да ги закупи, осигури и достави, като впоследствие да калкулира цената им в претендираното и дължимо на него възнаграждение. Ако изпълнителят счита, че договореното и заплатено такова е дължимо в по-висок размер от първоначално уговореното, то при условията на чл.266, ал.2 от ЗЗД същият може да претендира заплащането му, но това не води до възникване на основание на доставчика на стоката или материала да претендира цената директно от възложителя.

По горните мотиви искът правилно е отхвърлен като неоснователен, поради недоказаност на основанието, на които въззивникът счита, че спорната сума му е дължима, а именно на основание сключен с въззиваемата страна договор за покупко – продажба на движими вещи, описани в процесната фактура.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78 ал.3 от ГПК въззивникът дължи на въззиваемата страна направените пред настоящата инстанция разноси за адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл.80 ГПК и доказателства за заплащането им в брой. От въззивникът е направено възражение за прекомерност. Делото не се отличава с правна и фактическа сложност, разгледано е в едно съдебно заседание, без да са събирани доказателства и да са извършвани процесуални действия, поради което и по арг. на чл.7, ал.2, т. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения дължимото адвокатско възнаграждение в случая следва да се присъди в минимален размер от 625 лв., съобразно заявения спорен материален интерес.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 222/10.10.2023г., постановено по гр.д.№ 77/2023г. по описа на РС Г.Д..

ОСЪЖДА „К.“ ЕООД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр.Г.Д. ул.“С.С., представлявано от М.К. да заплати на З. М. Р., с ЕГН *****, с адрес:с.Д., община Г., обл.Благоевград сумата 625 /шестстотин двадесет и пет/ лева разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____